

ДОКТРИНАТА ЗА БОГ

1. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАТ...

СВЕЩЕНОТО ПИСАНИЕ – книгите на СТАРИЯ и НОВИЯ ЗАВЕТ – са писаното Божие слово, дадено чрез небесно вдъхновение на свети Божии мъже, които са говорили и писали, движени от Светия Дух. В това Слово Бог дава на човека познанието, необходимо за спасение. Священото писание е непогрешимо откровение за Божията воля. То е критерий за характера, изпитание за духовното преживяване, авторитетен източник на учения и достоверен документ за Божиите действия в историята. (2 Пет. 1:20, 21; 2 Тим. 3:16, 17; Пс. 119:105; Пр. 30:5, 6; Ис. 8:20; Йоан 17:17; 1 Сол. 2:13; Евр. 4:12.)

БОЖИЕТО СЛОВО

 ИКОЯ КНИГА НЕ Е БИЛА ТАКА ОБИЧАНА И МРАЗЕНА, почитана и обругавана, както Библията. Хора са умирали за нея. Други са убивали заради нея. Тя е вдъхновявала най-великите и благородни човешки дела и е била обвинявана като причина за най-отвратителни и пъклени злодеяния. Заради Библията са се водили войни, революции са се подклаждали от страниците ѝ, кралства са се разделяли чрез нейните идеи. Личности с всякакви разбирания – от свободомислещи теолози до капиталисти, от фашисти до марксиста, от диктатори до освободители, от пацифисти до военнлюбци – претърсват страниците ѝ за пасаж, които биха оправдали деянията им.

Неповторимостта на Библията не произтича от несравнимото ѝ политическо, културно и социално влияние, а от нейния източник и същност. Тя е Божие откровение за единствения Богочовек: Сина на Бог, Исус Христос – Спасителя на света.

БОЖЕСТВЕНО ОТКРОВЕНИЕ

През цялата човешка история

някои са се съмнявали в съществуването на Бог, но в същото време мнозина свидетелстват уверено, че Той съществува и че е открил Себе Си.

По какви начини Бог се е разкрил и как Библията ни Го представя?

Всеобщо откровение. Разкриването на Божия характер чрез историята, чрез човешкото поведение, съвестта и природата често се нарича „всеобщо откровение“, тъй като е достъпно за всички по мисловен път.

На милиони „небесата разказват за славата Божия и просторът извества делото на ръцете Му“ (Пс. 19:1). Слънцето, дъждът, планините и потоците свидетелстват за един обичашни Създател. „Понеже от създаването на света това, което е невидимо у Него, вечната Му сила и божественост, се вижда ясно, разбираемо чрез творенията, така че човеците остават без извинение“ (Рим. 1:20).

Други виждат любещия Бог, изявен в прекрасните взаимоотношения и в изключителната любов между приятели, между членове на семейството, съпруг и съпруга, родители

и деца. „Както някой, когото майка му утешава, така Аз ще ви утеша“ (Ис. 66:13). „Както баща жали децата си, така Господ жали онези, които се боят от Него“ (Пс. 103:13).

Но същото слънце, свидетелствашо за един любещ Създател, може да превърне земята в изпепелена пустиня, носейки ъ гладна смърт. Същият дъжд може да се превърне в порой, който дави хора по пътя си, а величествената планина може да се разпука, раздроби и накрая да рухне. Човешките взаимоотношения пък често съдържат ревност, завист, гняв, дори омраза, водеща до убийство.

Светът около нас ни изпраща смесени сигнали, поражда толкова много въпроси, на които трябва да се отговори. Той разкрива, че съществува конфликт между доброто и злото, но не обяснява как и защо този конфликт е започнал. Между кои се води битката, защо или кой ще победи в крайна сметка?

Специално откровение. Грехът ограничава Божието себеразкриване чрез творението, като помрачава нашата способност да схванем Божието свидетелство. Но в Своята любов Бог ни дава специално откровение за Себе Си, за да ни помогне да получим отговор на въпросите. Чрез Стария и Новия завет Той ни се разкрива особено ясно, като не ни оставя в съмнение. Разкрива ни, че характерът Му е любов. Първоначално говори чрез пророците; след това чрез личността на Исус Христос (Евр. 1:1, 2).

Библията изразява ясно истината за Бог, разкрива Го като личност. И двата вида откровение са необходими. На нас ни е необходимо да познаваме Бог чрез Исус Христос (Йоан 17:3) и „както е истината в Исус“ (Еф. 4:21). Чрез Писанията Бог прониква през нашите умствени, морални и духовни ограничения, предавайки ни силното Си желание да ни спаси.

ЦЕНТЪР НА СВЕЩЕНОТО ПИСАНИЕ

Библията разкрива Бог пред човечеството. Тя откроява нашата безизходица, но посочва и как Той разрешава проблемите ни. Представя ни като изгубени, отчуждени от Бог и посочва Исус като единствения, Който ни намира и връща отново към Него.

Исус Христос е центърът на Священото писание. Старият завет говори за Божия Син като Месията, Изкупителя на света. Новият завет Го представя като Исус Христос, Спасителя. Всяка книга чрез символ или реалност запознава с някаква фаза от делото и характера Му. Смъртта на Исус на кръста е най-яркото откровение за Божия характер.

Кръстът е най-красноречивото откровение, защото в него се срещат двете крайности – човешкото безкрайно зло и Божията неизчерпаема любов.

Какво би ни показало по-добре дълбините на греха? Кръстът разкрива

един Бог, позволил единственият Му Син да бъде убит. Каква жертва! Каква по-голяма любов би могъл да изяви Той? Наистина сърцето на Библията е Исус Христос. Той е в центъра на космическата драма. Скоро триумфът Му на Голгота ще достигне своята кулминация с унищожаване на злото. Връзката между Бог и човешките създания ще бъде възстановена.

Темата за Божията любов, изявена в Христовата жертвена смърт на Голгота – най-великата истина във всемира, е централната точка на Библията. Ето защо всички основни библейски истини трябва да бъдат изследвани в тази светлина.

АВТОРСТВО НА СВЕЩЕНИТЕ ПИСАНИЯ

Авторитетът на Библията за вяра и живеене идва от нейния произход. Авторите ѝ я считат за съвсем различна от другата литература. Наричат я „святите писания“ (Рим. 1:2), „свещени писания“ (2 Тим. 3:15) и „божествените писания“ (Рим. 3:2; Евр. 5:12).

Уникалността на Писанията е в техния произход. Библейските писатели заявяват, че не са първоизточник на своите вести, а са ги получили от Бог. Именно чрез Божествено откровение те са могли „да видят“ истините, които предават (вж. Ис. 1:1; Ам. 1:1; Мих. 1:1; Евр. 1:1; Йер. 38:21).

Тези писатели посочват, че Светият Дух е предавал вестите до народа чрез пророците (Неем. 9:30,

срв. Зах. 7:12). Давид казва: „Духът на Господа говори чрез мен и словото Му дойде на езика ми“ (2 Ц. 23:2). Йезекиил пише: „Духът влезе в мен“, „Господният Дух се спусна върху мен“, „Духът, като ме издигна“ (Йез. 2:2; 11:5, 24). А Михей свидетелства: „Но Аз наистина съм пълен със сила... чрез Духа Господен“ (Мих. 3:8).

Новият завет утвърждава ролята на Светия Дух в създаването на Стария завет. Исус казва, че Давид е вдъхновен от Светия Дух (Марк 12:36), Павел вярва, че Светият Дух говори „чрез Исая“ (Д.А. 28:25), Петър разкрива, че Светия Дух ръководи всички пророци, а не само някои (1 Пет. 1:10, 11; 2 Пет. 1:21). Понякога писателят се губи напълно, като се признава само истинският автор – Светият Дух: „както казва Святият Дух...“; „с това Святият Дух показваше...“ (Евр. 3:7; 9:8).

Писателите на Новия завет също посочват Светия Дух като източник на своите вести. Павел обяснява: „А Духът изрично казва, че във времена, които идат, някои ще отстъпят от вярата“ (1 Тим. 4:1). Йоан говори: „В Господния ден бях обзет от Духа“ (Откр. 1:10). А Исус изпраща своите апостоли чрез посредничеството на Светия Дух (Д.А. 1:2, срв. Еф. 3:3-5).

И така, Бог в лицето на Светия Дух разкрива Себе Си в Свещените писания. Той ги написва не със собствените Си ръце, но чрез около 40 души за период от близо 1500 години. И тъй като Бог-Свети Дух е

вдъхновявал писателите, то Бог е самият автор.

ВДЪХНОВЕНИЕ НА ПИСАНИЯТА

„Цялото Писание – казва Павел – е боговдъхновено“ (2 Тим. 3:16). Гръцката дума *teopneustos*, преведена като „вдъхновение“, означава буквално „вдъхнат от Бога“. Бог е „вдъхнал“ истината в умовете на хора. Те на свой ред я изразяват чрез думите, намиращи се в Писанието. Ето как чрез вдъхновението Бог предава вечната Си истина.

Процесът на вдъхновението.

Божественото откровение е дадено чрез вдъхновение от Бог на „святите човеци“, които са „движени от Светия Дух“ (2 Пет. 1:21). Тези откровения са предадени с човешки език, на който са присъщи ограничения и несъвършенства, но въпреки всичко те са Божие свидетелство. Бог вдъхновява хора, а не думи.

Дали пророците възпроизвеждат механично точно това, което им е внушено от Светия Дух? В някои случаи писателите получават заповед да предадат точно определени Божии думи, но в повечето случаи Бог ги наставлява да опишат според най-добрите си възможности това, което виждат или чуват. В тези случаи писателите използват собствения си език, начин и стил на изразяване.

Павел отбелязва, че „духовете на пророците се покоряват на самите пророци“ (1 Кор. 14:32). Истинското вдъхновение не заличава индивиду-

алността, разума или личността на пророка.

До известна степен взаимоотношенията между Моисей и Аарон илюстрират връзката между Светия Дух и писателя. Господ казва на Моисей: „Ето, поставих те като бог срещу Фараон; и брат ти Аарон ще ти бъде пророк“ (Изх. 7:1, срв. 4:15, 16). Моисей предава на Аарон Божиите вести, а Аарон на свой ред ги предава на фараона със собствен речник и стил. По подобен начин библейските писатели предават Божиите заповеди, мисли и идеи, използвайки личния си език и стил. Понеже Бог предава вестите си така, отделните библейски книги имат различия в стила, отразяващ образованието и културата на самите писатели.

Библията „не е Божие мислене и изразяване. Хората често казват, че даден израз не прилича на изречен от Бог. Но Бог не се е поставил на изпит в словата, логиката или риториката на Библията. Писателите ъ са хора, държали молив, но не са били самият Негов молив“.¹ „Вдъхновението въздейства не върху думите или изразите на човека, а върху самия него, който под влияние на Светия Дух бива изпълнен с мисли. Но думите му носят отпечатъка на неговия собствен ум. Божественият разум и воля се комбинират с човешкия разум и воля, така словата, изговорени от човека, представляват словото на Бог.“²

При един случай имаме точните изговорени и написани Божии слова, Десетте заповеди. Те са съставени

от Бог, не от човек (Изм. 20:1-17; 31:18; Вт. 10:4, 5), но все пак, е трябвало да бъдат предадени чрез ограничения човешки език.

И така, Библията е Божествена истина, изразена с човешкия език. Представете си, че учите едно бебе на квантова физика. Това е и проблемът, с който Бог се сблъсква при опита Си да внуши Своите истини на грешното, ограничено човечество. Именно нашите собствени ограничения са препятствие за това, което Той може да ни предаде.

Съществува паралел между възпътения Иисус и Библията. Както Иисус е бил Бог и човек, божествено и човешко естество в едно, така и Библията е съчетание между божествено и човешко. Това, което е казано за Христос, може да бъде потвърдено и за Библията – „Словото стана плът и живя между нас“ (Йоан 1:14). Това съчетание между божественото и човешкото прави Библията уникално явление в литературата.

Вдъхновението и писателите. Светият Дух подготвя определени личности да предават Божествената истина. Библията не обяснява подробно как Той дава необходимите качества на тези хора, но по някакъв начин създава единство между божествения и човешкия посредник.

Писателите на Библията не са избрани поради вродени таланти, нито е задължително Божественото откровение да преобрази човека или да му гарантира вечен живот. Валаам изявява Божествена вест, бидейки под

вдъхновение, а в същото време действа противно на Божиите съвети (Чис. гл. 22 - 24). Давид, който е използван от Светия Дух, извършва големи престъпления (срв. Пс. 51). Всички писатели на Библията са хора с грешно естество, нуждаещи се ежедневно от Божията милост (срв. Рим. 3:12).

Вдъхновението на библейските писатели е нещо повече от озаряване или Божествено ръководство, което идва към всички, търсещи истината. Всъщност библейските писатели понякога записват Божествената вест, без да я разбират напълно (1 Пет. 1:10-12).

Писателите реагират различно към вестите, които носят. Даниил и Йоан съобщават, че са много объркани от това, което пишат (Дан. 8:27; Откр. 5:4), докато 1 Пет. 1:10 посочва, че други библейски писатели търсят значението на своите или на записаните от други вести. Понякога тези хора се страхуват да предадат дадена вест, а други дори спорят с Бог (Ав. 1; Йона 1:1-3; 4:1-11).

Метод и съдържание на откровението. Често Светият Дух предава божественото знание чрез видения и сънища (Чис. 12:6). Понякога Той говори гласно, а друг път на вътрешните им възприятия. Бог говори на Самуил (1 Ц. 9:15). Захария получава символично представяне с обяснения (Зах. 4). Небесните видения на Павел и Йоан са съпроводени от устно дадени наставления (2 Кор. 12:14; Откр. 4:5). Йезекиил

наблюдава събития, извършващи се на друго място (Йез. 8). Някои писатели вземат участие във виденията си, изпълнявайки определена роля като част от самото видение (Откр. гл. 10).

Що се отнася до съдържанието, Светият Дух разкрива на отделни писатели събития, които предстоят (Дан. гл. 2, 7, 8 и 12). Други записват исторически събития на основата на личен опит или чрез набиране на материали от съществуващи исторически източници (Съд., 1 Ц., 2 Лет., евангелията, Д.А.).

Вдъхновение и история. Библейското твърдение, че „цялото Писание е боговдъхновено“, полезно и поучително за морално и духовно живеене (2 Тим. 3:16), не оставя никакво съмнение относно Божественото ръководство в процеса на избор. Независимо дали информацията идва от лично наблюдение, устни или писмени източници или чрез пряко откровение, тя се предава на писателя от Светия Дух. Това гарантира достоверността на Библията.

Библията разкрива плана на Бог в Неговото динамично взаимодействие с човечеството, а не като сбор от абстрактни доктрини. Бог се изявява в реални събития, случили се на определено място и време. Достоверността на историческите доклади е от изключителна важност, тъй като тя формира рамката на нашето разбиране за Божия характер и Неговата цел за нас. Едно правилно разбиране

води до вечен живот, а неправилното схващане – до объркване и смърт.

Бог е наредил на определени хора да напишат историята на Неговите взаимоотношения с Израел. Тези исторически разкази, представени от гледна точка, различна от тази на светската история, съставляват важна част от Библията (срв. Чис. 33:1, 2; И.Н. 24:25, 26; Йез. 24:2). Те ни осигуряват точна, обективна история от Божествена гледна точка. Светият Дух е дал на писателите специално проникновение, за да могат да запишат събитията в борбата между доброто и злото – това разкрива характера на Бог и ръководи хората в тяхното търсене на спасението.

Историческите моменти са „пример и се написа[ха] за поука за нас, върху които са дошли последните времена“ (1 Кор. 10:11) Павел казва: „Защото всичко, което е било писано отпреди, е било писано за наше поучение и чрез твърдостта и утехата от Писанията да имаме надежда“ (Рим. 15:4). Унищожението на Содом и Гомор служи като пример или предупреждение (2 Пет. 2:6; Юда 7). Оправданието на Авраам е пример за всеки вярващ (Рим. 4:1-25; Як. 2:14-23). Дори гражданските закони от Стария завет, изпълнени с дълбоко духовно значение, са написани за наша полза (1 Кор. 9:8, 9).

Лука споменава, че пише своето Евангелие, защото иска да докладва за живота на Исус, „за да познаеш достоверността на това, в което си бил поучаван“ (Лука 1:4). Критерият на Йоан при избора на епизоди от жи-

вота на Исус, включени в Евангелието му е „да повярват, че Исус е Христос, Божият Син, и като вярват, да имат живот в Неговото име“ (Йоан 20:31). Бог ръководи библейските писатели да представят историята по такъв начин, който да ни направлява към спасение.

Биографиите на библейските личности също дават доказателства за Божествено вдъхновение. Те подчертават внимателно както слабостите, така и силните страни на разкритите характери. Описват вярно греховете и успехите им.

Никакво покривало не скрива липсата на самоконтрол у Ной или измамата на Авраам. Записани са недостатъците на Моисей, Павел, Яков и Йоан. Библейската история показва падението на най-мъдрия израелев цар и слабостите на дванадесетте патриарси и дванадесетте апостоли. Писанието не ги извинява, нито прави опит да намали вината им. То ги описва такива, каквито са били и каквито са станали или не са успели да станат чрез милостта на Бог. Без Божествено вдъхновение никой биограф не би могъл да направи такъв проникновен анализ.

Библейските писатели гледат на всички тези исторически разкази, включени в Библията, като на истинни исторически доклади, а не като на митове или символи. Мнозина скептично настроени съвременници отхвърлят разказите за Адам и Ева, Ной и Потопа. Но въпреки това Исус ги приема като исторически верни,

изпълнени с духовно значение (Мат. 12:39-41; 19:46; 24:37-39).

Библията не учи за частично вдъхновение или за степени на вдъхновението. Хората, развиващи такива теории, ограбват Библията от божествения ѝ авторитет.

Верността на Писанията.

Както Исус „стана плът и пребиваваше между нас“ (Йоан 1:14), така и Библията е дадена на човешки език с цел да разберем истината. Вдъхновението на Писанията гарантира тяхната достоверност.

Дали Бог е опазил достоверността на текста? Дали е осигурил валидността и истинността на вестта? Ясно е, че докато древните ръкописи се различават, основните истини са запазени.³ Въпреки че са напълно възможни незначителни грешки от преписвачите и преводачите на Библията, доказателства от библейската археология показват, че много от предполагаемите грешки са наистина недоразумения от страна на учените. Някои от тези проблеми са възникнали поради това, че хората са чели библейската история и обичаи през очите на Запада. Трябва да признаем, че хората имат само частично познание – тяхното проникване в Божествените действия остава непълно.

Забелязваните несъответствия не бива да подриват доверието в Писанията; те са често продукт на нашите неточни разбирания, а не на истински грешки. Съмняваме ли се в Бог, когато се натъкнем на изречение

или пасаж, който не можем да разберем? Ние може никога да не бъдем в състояние да обясним всеки текст от Писанието, но това не е задължително. Изпълнените пророчества потвърждават достоверността на Писанието.

Въпреки опитите да бъде унищожена, Библията е останала запазена с удивителна точност като по чудо. Сравняването на свитъците от Мъртво море с по-късни ръкописи на Стария завет показва колко внимателно е била предавана.⁴ Те потвърждават надеждността и сигурността на Писанието като непогрешимо откровение на Божията воля.

АВТОРИТЕТ НА ПИСАНИЯТА

Писанията имат Божествен авторитет, тъй като в тях Бог говори чрез Светия Дух. Библията е писаното Слово на Бог. Къде е доказателството, че това е истина и какви са последствията за нашия живот и за нашето търсене на познание?

Твърдения на Библията.

Библейските писатели свидетелстват, че вестите им идват направо от Бог. „Словото на Бога“ е това, което идва до Йеремиа, Йезекиил, Осия и други (Йер. 1:1, 2, 9; Йез. 1:3; Ос. 1:1; Йоил 1:1; Йона 1:1). Като вестители на Бога (Аг. 1:13; 2 Лет. 36:16) на Господните пророци е наредено да говорят от Негово име, казвайки: „Така казва Господ“ (Йез. 2:4, срв. Ис. 7:7). Думите Му съставляват техните акредитиви и авторитет.

Понякога човешкият посредник, когото Бог използва, остава на заден план. Матей наемква за авторитета на старозаветния пророк и го цитира: „А всичко това стана, за да се сбъдне изреченото от Господа чрез пророка“ (Мат. 1:22). Той вижда Господ като авторитет, а пророка – като косвен посредник.

Петър класифицира написаното от Павел като Писания (2 Пет. 3:15, 16), а Павел свидетелства за това, което е написал: „Понеже аз нито от човек съм го приел, нито съм го научил от човек, но чрез откровение от Исус Христос“ (Гал. 1:12). За новозаветните писатели думите на Христос са Писания и те ги възприемат като притежаващи същия авторитет, както и Писанията на Стария завет (1 Тим. 5:18; Лука 10:7).

Исус и авторитетът на Писанието. В цялото си проповядване Исус подчертава авторитета на Писанията. Когато е изкушаван от Сатана или когато отвърща на противниците си, думите „Писано е“ са Неговата защита и обвинение (Мат. 4:4, 7, 10; Лука 20:17). „Не само с хляб ще живее човек – казва Той, – но с всяко слово, което излиза от Божиите уста“ (Мат. 4:4). Когато Го питат как може да се влезе във вечния живот, Той отговаря: „Какво е писано в закона, какво четеш?“ (Лука 10:26).

Исус поставя Библията над човешките предания и мнения. Той порицава евреите, че са пренебрегнали авторитета на Писанията (Марк 7:7-9) и ги призовава към по-внимателно

изучаване, казвайки: „Никога ли не сте чели в Писанията тези думи?“ (Мат. 21:42, срв. Марк 12:10, 26).

Той вярва силно в авторитета на пророческото слово и разкрива, че то сочи към самия Него. „Писанията... свидетелстват за Мен“ – казва Той. „Защото, ако вярвахте на Моисей, щяхте да повярвате и на Мен; понеже той за Мен писа“ (Йоан 5:39, 46). Най-убедителното потвърждение за Божествената мисия на Исус произтича от изпълнението на старозаветното пророчество (Лука 24:25-27).

Без всякаква резерва Христос приема Свещените писания за авторитетно откровение на Божията воля към човешката раса. Той ги вижда като нещо истинско, като обективно откровение, дадено на човечеството, за да го изведе от тъмнината на фалшиви предания и митове и да му посочи истинската светлина на едно спасително познание.

Светият Дух и авторитетът на Писанието. По времето на Исус религиозните водачи и безразличната тълпа не разпознават Неговата истинска същност. Някои имат чувството, че Той е пророк, подобно на Йоан Кръстител, Илия или Йеремиа – просто човек. Когато Петър изповядва, че Исус е „Христос, Син на живия Бог“, Исус посочва, че именно Божественото озарение е направило възможна тази изповед (Мат. 16:13-17). Павел подчертава същата истина: „И никой не може да нарече Исус Господ освен със Светия Дух“ (1 Кор. 12:3).

Така е и с писаното Божие слово. Без озарението на Светия Дух върху нашите умове ние никога не бихме разбрали правилно Библията, нито бихме я признали за авторитетната Божия воля.⁵ Защото „никой не знае какво има у Бога освен Божият Дух“ (1 Кор. 2:11), но „естественият човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно“ (1 Кор. 2:14). Следователно „словото на кръста е безумие за тези, които погиват“ (1 Кор. 1:18).

Само с помощта на Светия Дух, Който издирва „Божии дълбочини“ (1 Кор. 2:10), човек може да се убеди в авторитета на Библията като откровение на Бог и на Неговата воля. Именно тогава кръстът става „Божия сила“ (1 Кор. 1:18) и човек може да се присъедини към свидетелството на апостол Павел: „А ние получихме не духа на света, а Духа, Който е от Бога, за да познаем това, което Бог е благоволил да ни подари“ (1 Кор. 2:12).

Свещените писания и Светият Дух не могат да бъдат разделени. Светият Дух е авторът и откривателят на библейската истина.

Влиянието на Писанието в нашия живот расте или намалява съобразно с нашето схващане за вдъхновението. Ако приемаме Библията просто като сборник от човешки свидетелства, или почитта, която ѝ отдаваме, зависи от това, как тя влияе на нашите чувства и емоции, ние поддържаме нейния авторитет в живота си. Но когато признаем, че Божият глас

говори чрез писателите, независимо колко слаби и несъвършени са били те, Писанията стават абсолютен авторитет по отношение на вяра, оценка, поправление и наставление в правдата (2 Тим. 3:16).

Авторитет и обхват на Писанието. Противоречията между Писанията и науката са често резултат от спекулация. Ако не можем да доловим хармонията между науката и Писанието, това се дължи на „неправилното ни разбиране или на науката, или на откровението... но правилно разбрани, те са в идеално съзвучие“⁶.

Цялата човешка мъдрост трябва да бъде подчинена на авторитета на Писанието. Библейските истини са нормата, чрез която трябва да бъдат изпитвани всички други идеи. Да се съди Божието слово според ограничените човешки стандарти, е все едно звездите да се измерват с метър. Библията не може да се подчинява на човешки норми, понеже е повисша от всяка човешка мъдрост и литература. Вместо да я съдим, ние всички ще бъдем съдени от нея, тъй като тя е стандартът за характер и за проверка на всяко дело и мисъл.

Писанията запазват авторитета си дори над дарби, идващи от Светия Дух, включително дарбата на пророкуване или говорене на езици (1 Кор. 12: 14:1; Еф. 4:7-16). Дарбите на Духа не изместват Библията, те могат да бъдат изпитвани чрез нея и ако не са в съгласие с нея, трябва да бъдат отхвърляни като фалшиви. „Нека прибегнат при закона и при

свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях“ (Ис. 8:20, вж. гл. 18 на тази книга).

ЕДИНСТВО НА ПИСАНИЯТА

Повърхностното четене на Писанията ще доведе и до повърхностното им разбиране. Четена по този начин, Библията може да изглежда като бъркотия от разкази, проповеди и история. И все пак, озарените от Божия Дух, които желаят да търсят откритите истини с търпение и много молитва, откриват, че Библията е забележително единство на учението и на принципите за спасение. Библията не е монотонна, напротив, тя представя богато и пъстро разнообразие от хармонични свидетелства с рядка и открояваща се красота. И поради своето разнообразие от гледни точки отговаря най-добре на човешките потребности през всички времена.

Бог не е разкрил Себе Си на човечеството чрез цялостна верига от непрекъснати изказвания, а малко по малко, през последователни поколения. Писани от Моисей в Мадиямското поле или от апостол Павел в римския затвор, нейните книги откриват едни и същи вести, вдъхновени от Духа. Разбирането на това последователно откровение помага да разберем Библията в нейното единство.

Макар и писани с пауза от няколко поколения, истините на Стария и Новия завет остават неразделни; не си противоречат едни на други.

Двата Завета са едно, както Бог е едно. Старият завет чрез пророчества и символи разкрива евангелието на бъдещия Спасител, а Новият завет – чрез живота на Исус разкрива Спасителя, Който е дошъл – ето го евангелието в действие. И двата разкриват един и същ Бог. Старият завет служи като основа за Новия. Той осигурява ключа за Новия завет, който обяснява тайните на Стария.

Бог ни призовава милостиво да се запознаем с Него, изследвайки Словото Му. В него можем да намерим богато благословение – сигурността на нашето спасение. Можем да открием за себе си, че Писанието е „полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата“. Чрез него човек може да бъде „свършено подготвен за всяко добро дело“ (2 Тим. 3:16, 17).

Бележки

1. Ellen G. White, *Selected Messages* (Washington, D. C.: Review and Herald, 1958), book 1, p. 21.
2. Пак там.
3. За основанията за различните прочити вж. Ellen G. White, *Early Writings* (Washington, D. C.: Review and Herald, 1945), pp. 220, 221.
4. Вж. Siegfried H. Horn, *The Spade Confirms the Book*, rev. ed. (Washington, D. C.: Review and Herald, 1980).
5. За цялостно разбиране на становището на адвентистите от седмия ден по тълкуването на Библията вж. General Conference Committee, *Report of the General Conference Committee Annual Council*, Oct. 12, 1986, „Methods of Bible Study“, разпространяван от Biblical Research Institute, General Conference of the Seventh-day Adventists, 6840 Eastern Ave., N.W., Washington, D. C., 200012. Вж. също *A Symposium on Biblical Hermeneutics*, ed., G. M. Hyde (Washington, D. C.: Review and Herald, 1974); Gerhard F. Hasel, *Understanding the Living Word of God* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1980). Cf. P. Gerard Damsteegt, „Interpreting the Bible“ (доклад, подготвен за Заседанието на Библейската изследователска комисия на Далекоизточната дивизия, Сингапур, май 1986 г.).
6. Ellen G. White, *The Story of Patriarchs and Prophets* (Mountain View, CA: Pacific Press, 1958), p. 114.

